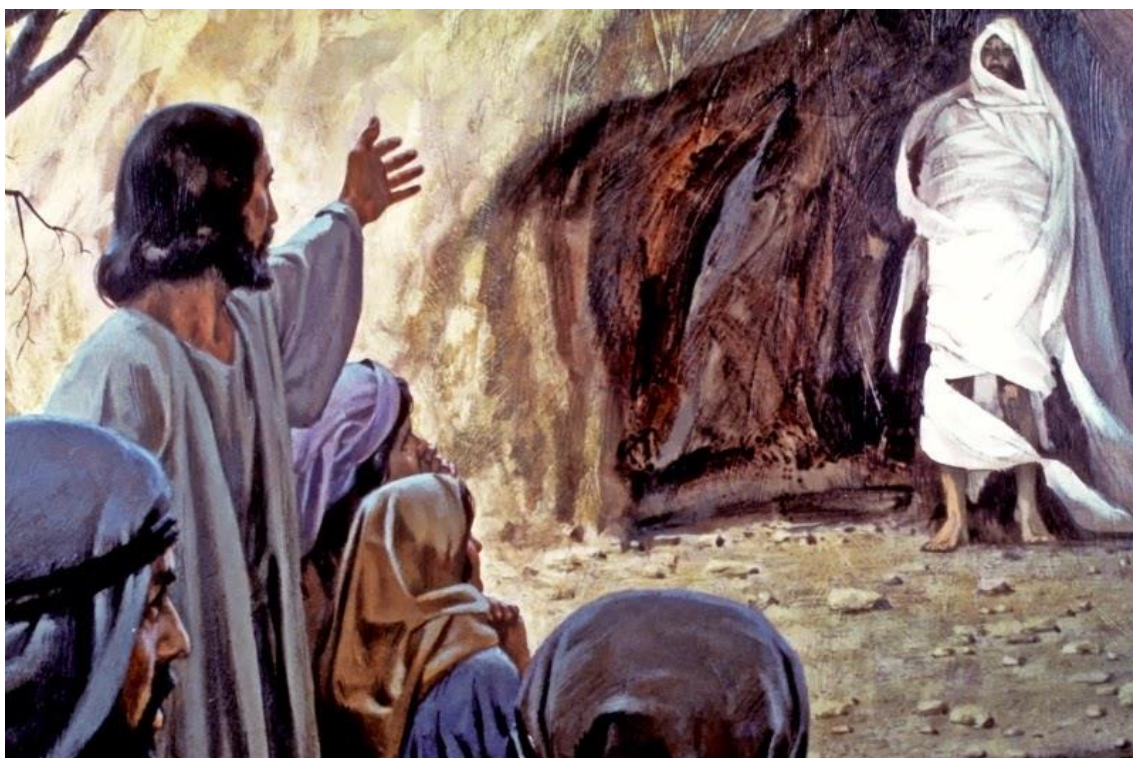

PARRÒQUIA DE
SANT PERE DE RODA
BISBAT DE VIC

DIUMENGE V DE QUARESMA
29 de març de 2020

El germà, l'amic que està malalt, i que al final mor, amb el sofriment i el dol que queden. Els amics que els acompanyen, i Jesús aquí al mig, fent costat, ajudant a recobrar vida, i oferint la font de la vida: "Jo sóc la resurrecció i la vida", realitat que marca tot el camí de Jesús i fa prendre sentit al nostre.

Evangelí Jo 11,1-45

Lectura de l'evangelí segons sant Joan **El text és llarg però mereix ser llegit i meditat tranquil·lament.**

En aquell temps caigué malalt un home que es deia Llàtzer . Era de Betània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui va ungir el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llàtzer, el malalt, era el seu germà.

Les dues germanes enviaren a dir a Jesús:

--Senyor, aquell que estimes està malalt.

Jesús, en sentir-ho, digué:

--Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat.

Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Però quan va sentir que Llätzer estava malalt, es va quedar encara dos dies al lloc on era. Després digué als deixebles:

--Tornem a Judea.

Quan Jesús arribà, va trobar que Llätzer ja era al sepulcre des de feia quatre dies. Quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús:

--Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.

Jesús li diu:

--El teu germà ressuscitarà.

Marta li respon:

--Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia.

Li diu Jesús:

--Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?

Ella li respon:

--Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.

Havent dit això, Marta se'n va anar a cridar la seva germana Maria i li digué en veu baixa:

--El Mestre és aquí i et crida.

Ella, en sentir-ho, s'aixecà corrents i anà a trobar-lo. Els jueus que eren amb Maria a casa per donar-li el condol, quan veieren que s'aixecava corrents i sortia, la segueiren, pensant-se que anava al sepulcre a plorar. Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué:

--Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà.

Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà:

--On l'heu posat?

Li diuen:

--Senyor, vine i ho veuràs.

Jesús començà a plorar. Els jueus deien:

--Mireu com l'estimava.

Però alguns replicaren:

--Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís?

Jesús, commogut altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa.

La resurrecció de Llätzer

Jesús digué:

--Traieu la llosa.

Marta, la germana del difunt, li diu:

--Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor.

Li respon Jesús:

--¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué:

--Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat.

Havent dit això, cridà amb tota la força:

--Llätzer, surt a fora!

I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu:

--Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en ell.

Llavors els grans sacerdots i els fariseus es va reunir al Sanedrí, i aquell mateix dia van decidir que el matarien.

COMENTARI:

Com sempre, aquest tros d'evangeli és un text per avui i aquí, com dèiem a la introducció. Quants malalts, quantes morts, quan dol i quanta gent que hi deixa la pell per ajudar a recobrar vida a d'altres: els infectats, els que no ho saben i ho estan, les seves famílies, les infermeres i els metges, els professionals de les ambulàncies i de les residències, els mossos i les policies locals, tants voluntaris que fan mascaretes i vestits o que porten menjar als avis, la multitud de persones ja sense treball o amb l'empresa que comença a trontollar o ja s'ha esfondrat, l'ingent nombre de persones que voldria ajudar i no sap com o no pot sortir de casa, pares que espremen la seva creativitat per animar els seus fills reclosos en un piset... Un llistat immens, una pàgina d'evangeli si sabem llegir l'evangeli en la vida, perquè la Bona Nova de l'evangeli s'ha de fer sorgir i sorgeix enmig de la vida. I és aquí al mig on hem de saber llegir, saber viure la gran proclama de Jesús al costat de Llätzer i de la seva família: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi encara que mori viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi no morirà mai més.* Paraules de vida no sempre fàcils de copsar per qui no veu que Jesús és la vida, i a vegades també difícils pels creients, sobretot quan es creu que Déu ens hauria de solucionar les coses quan els homes les hem espatllat, no hi sabem posar remei o no ho volem fer. L'actitud d'Etty Hillesum, en la pregària que segueix és un camí o una manera de creure que no sempre tenim prou present.

PREGÀRIA:

(Etty Hillesum fou una noia holandesa jueva, brillant, diplomada en dret i psicologia, que es presentà com a infermera voluntària per treballar al camp de concentració de Westerbork. Fou deportada a Auschwitz i al cap de poc morta en un dels forns crematoris. Aquest tros és del seu diari escrit dins el camp. Un testimoni de mística d'alta volada)

L'oració del diumenge al matí (12 de juliol de 1942) Déu meu, estem passant un tràngol. Aquesta nit m'ha succeït quelcom per primera vegada: estava desvetllada, amb els ulls ardents enmig de la foscor i veia imatges del sofriment humà. Déu, et prometo una cosa: no faré que les meves preocupacions pel futur pesin com un llast en el dia d'avui, encara que per aconseguir-ho es necessita una certa pràctica. Cada dia és suficient en ell mateix. T'ajudaré, Déu, perquè no m'abandonis, encara que no puc assegurar-te res per endavant. Només hi ha una cosa per mi cada vegada més evident: que tu no pots ajudar-nos, que t'hem d'ajudar a tu i així ens ajudem a nosaltres mateixos. És l'únic que té importància en aquests temps, Déu: salvar un fragment de tu en nosaltres. Tal volta així puguem fer quelcom per ressuscitar-te en els cors desolats de la gent. Sí, Senyor meu, sembla ser que tu tampoc pots canviar gaire les circumstàncies; al cap i a la fi pertanyen a aquesta vida. No t'exigeixo responsabilitats, tu ens les podràs exigir més endavant a nosaltres. I amb cada batec del cor tinc més clar que tu no ens pots ajudar, sinó que t'hem d'ajudar nosaltres a tu i que hem de defensar fins al final el lloc que ocupes en el nostre interior.